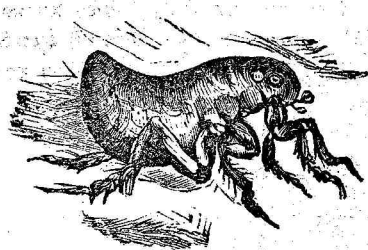

μακροῦ πηδήματος βαίνουνσιν ὡς ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ ὀχλη-

ρὸς μικρὸς ψύλλος ὅστις παρίσταται ἐνταῦθα μεγεθυθεὶς διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Λίαν ἰσχυροὺς μῦς θὰ ἔχη τὸ ζῶον τοῦτο ὅπως δύνηται νὰ ποιῇ τὸσον μακρὰ ἄλματα.

Μεγάλη εἶναι ἡ ποικιλία τῶν καλυμμάτων τῶν ζῶων. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν ἑτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ζῶα τινὰ εἰσὶ πλείοτερον προσόμοια τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἄλλῃ. Τὰ ὅσα καὶ οἱ μῦς καὶ τὰ νεῦρα καὶ ἡ καρδιά, καὶ ὁ ἐγκεφαλὸς τινῶν εἰσὶ πολλὴ ὁμοία πρὸς τὰ αὐτὰ ὄργανα τὰ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ βοῦς, οἱ πνεύμονες, εἰσὶ λίαν παρεμφερῆ πρὸς τὰ ἡμέτερα καὶ ἡ καρδιά αὐτοῦ εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ἡμετέραν. Οὕτω δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν μερῶν.

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Χωρικός τις παῖς μεταβαίνων εἰς τὸ σχολεῖον εἶδε καθ' ὁδὸν πωλούμενα κεράσια· ἡ ζωηρότης τοῦ χρώματος καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐκίνησαν τὴν διάθεσιν τοῦ παιδὸς, καὶ πάραυτα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἐρευνήσας δὲ εὗρε λεπτά τινα, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἡγόρασεν ἐκ τῶν ἐλκυστικῶν ἐκείνων καρπῶν.

Ὁ Στέφανος, (οὕτως ὀνομάζετο ὁ παῖς) ἐκτὸς τῆς εὐχαριστήσεως, ἥς ἀπήλαυσεν, ἀγοράσας τὰ κεράσια, διενεῖτο νὰ διασκεδάσῃ δι' αὐτῶν μετὰ τῶν συμμαθητῶν του. Ὅθεν ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ σχολεῖον ἐρωτᾷ ἓνα τούτων λέγων, «σοῦ ἀρέσουν, Βασιλάκι, τὰ κεράσια;»

— Καὶ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη! λέγει ὁ Βασιλάκης μετὰ προθυμίας.

Ὅτε δὲ τὴν μεσημβρίαν ἐσχόλασαν οἱ μαθηταὶ εἶχε διαδοθῇ μετὰ αὐτῶν ὁ τοῦ Στεφάνου θησαυρὸς, καὶ πάραυτα πολιορκία τακτικὴ ἐστήθη περὶ αὐτὸν, ὅπως συμμερισθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ τῆς εὐτυχίας ἐκείνου.

Ὅποιοι καὶ πόσαι προτάσεις ἐγένοντο περὶ τῆς διανομῆς τῶν ὠραίων τούτων ὀπωρῶν, ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ· ἀλλ' ὁ πολιορκούμενος Στέφανος ἀνδρείως ἀνθίσταται, καὶ μόνον ὡς ὅρον εἰρήνης πρότειναι παιγνίδιον τι εἰς τὴν πλησίον χλόνῃ διὰ τοῦ ὁποίου ἕκαστος τῶν παιδῶν ἠδύνατο ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος καὶ τῶν προσπαθειῶν του νὰ γευθῇ κεράσια, καὶ οὐχὶ ἀμαχητῇ. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν θέσιν, εἰς ἐξ αὐτῶν προλαβὼν ἐγονάτισεν, οἱ δὲ καθυστερήσαντες συμμαθηταὶ του ἐκ πείσματος ἀνέκραξαν «Κλείσον καλὰ τὰ ὀφθαλμοὺ σου». Τούτου γενομένου ὁ Στέφανος ἐξέλεξεν ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ μεγαλειτέρων κερα-

σίων, τὸ ὁποῖον ἐκίνει ἀκαταπαύστως ὑπὲρ τὸ στόμα τοῦ παιδὸς, ὅστις προσεπάθει νὰ καταλάβῃ τὸ κεράσιον διὰ τῶν χειλέων, κεκλεισμένους ὅμως ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀφοῦ ἐβασάνισθη ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, καὶ οἱ συμμαθηταὶ ἐγέλασαν οὐκ ὀλίγον, κατόρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ κύριος τοῦ κερασίου. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἡ ἄλωσις τοῦ κερασίου, ἐγένετο διὰ προδοσίας, διότι οἱ μαθηταὶ ἐπέμειναν νὰ δένωνται οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ οὐχὶ ν' ἀφίνωνται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ παίζοντος.

Ἄλλος παῖς κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ πρώτου· ἐγονάτισε καὶ αὐτὸς, τοῦ ἐδέθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἡ ἀπόπειρα τῆς κυριεύσεως ἐγένετο. Ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀτυχοῦς παιδὸς ἀπέβησαν εἰς μάτην, ἕως οὗ ἀπελπισθεὶς, ἀπέσπασε τὸ μανδύλιον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ἔριψας αὐτὸ, ἀπῆλθεν λίαν κατηφὴς ἔστενοχωρημένος.

Τέλος πάντων ἐκτὸς ἐνός, ὅστις διὰ μυρίων βασάνων καὶ κόπων κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ δις ἢ τρίς, οἱ λοιποὶ μαθηταὶ κατενόησαν, ὅτι δὲν ἦτο τὸσον εὐκόλος ἡ κατάληψις τῶν κερασίων διὰ τοιοῦτου τρόπου, καθ' ὃν ἄνευ ὠφελείας γίνεται τις ὁ περιγέλως τῶν ἄλλων. Οὐχ ἦτον ὁ Στέφανος ἐκάλεσε πάντας τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἐμοίρασεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὅσα κεράσια τοῦ εἶχον μείνει. Τότε προσελθὼν ὁ διδάσκαλος, ὅστις μακρόθεν ἔβλεπε πάντα ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν Στέφανον ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.

— Διατί δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον, τέκνον μου καὶ σύ; δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ παιγνίδιον τοῦτο;

— Μάλιστα διδάσκαλε, ἀλλ' ἔχω κάλλιον νὰ βλέπω τοὺς ἄλλους γονατιστοὺς καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς, στενοχωρουμένους δὲ καὶ ἀποτυγχάνοντας· ἐπειτα δὲ ἐγὼ ἔβαλα τὰ κεράσια, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους ἐμοίρασα εἰς ὅλους.

— Τρόντι, ἀφοῦ τοὺς ἐβασάνισες ἀρκετὴν ὥραν διασκεδάζων! Δὲν ἔχεις κακὴν ψυχὴν Στέφανε, ἀλλ' ἀγαπᾷς πολὺ νὰ πειράζῃς. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ἦτο ἀπειράκις δικαίωτερον νὰ ἐλαμβανες μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ κάμνης πάντοτε, ὁσάκις παίζῃτε.

Ὅλα τὰ παιδιά εὐχαριστήθησαν διὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ διδασκάλου, ὁ δὲ Στέφανος ἠρρυθρίασε, διότι ἡ συνείδησίς του τρόντι τὸν ἠλεγχεν διὰ τὸ ἀτόπημά του. Διότι ναι μὲν, ὅτι ἔκαμεν ὁ Στέφανος τὸ ἔκαμεν πρὸς διασκεδάσιν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεσκεδάζε μόνον αὐτὸς, οἱ δὲ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι μεγάλην ὑπομονὴν διὰ νὰ τὸν ὑποφέρωσι καὶ μὴ δυσανεστῶνται.

— Ἀλλ' ἀγαπητά μου, παιδιά, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, στραφεὶς εἰς τοὺς λοιποὺς μαθητάς, διατί καὶ σεῖς εἴσθε τὸσον ὀλιγόψυχοι! Ἀφοῦ ἀποθαρρύνεσθε μὴ δυνάμενοι νὰ κερδήσῃτε ἐν κεράσιον, πῶς θὰ ἐπιτύχητε εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου σας; Οἱ μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες ἐγένοντο τοιοῦτοι διὰ κόπων πολλῶν, διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς, καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, δύνασθε καὶ σεῖς μίαν ἡμέραν νὰ προκόψῃτε ἔν τῃ κατορθώσῃτε ἐπίσης μεγάλα ἔν ὑψηλὰ ἔργα.